

SŁOWO BOŻE NA SIÓDMY TYDZIEŃ SEMINARIUM – ODRODZENIE W DUCHU ŚWIĘTYM

1 dzień – Księga Dziejów Apostolskich 2, 37-39

Duch Święty i jego dary zostały nam udzielone przez sakramenty Chrztu i Bierzmowania. Źródło łaski i nowego życia nosimy w sobie. Ten wielki prezent czasami nie jest rozpakowywany do końca. Cieszymy się nawet, że go posiadamy, ale jednocześnie nie uświadamiamy sobie tego i go nie używamy. Modlitwa o odrodzenie w Duchu Świętym powinna służyć przyswojeniu sobie doświadczenia płynącego z Chrztu i Bierzmowania od strony osobistego doświadczenia. Chodzi o napełnienie Duchem Świętym, byśmy sami stali się „powiewem Ducha Świętego” w świecie.

2 dzień – Pierwszy List do Koryntian 12, 4-7

Duch Święty jest obecny w nas poprzez charyzmaty, które są darami udzielonymi za darmo, niezależnie od naszych zasług czy nawet osobistej świętości. Uzdalniają one do służby innym ludziom oraz budowania wspólnoty Kościoła. Pan Bóg każdemu użycza szczególnych darów do służby Kościołowi i światu. Charyzmatom poszczególnych chrześcijan często odpowiadają osobiste talenty. Zostają one oczyszczone, rozwinięte i użyte do służby dzięki Duchowi Świętemu. Charyzmaty można otrzymać i wydoskonalać tylko w stałym oddawaniu się na nowo Panu Bogu.

3 dzień – Pierwszy List do Koryntian 13

Miłość jest nie tylko jednym z wielu, ale trwałym źródłem wszystkich charyzmatów. Miłość jest głębsza niż jakikolwiek zamiar, głębsza niż jakiegokolwiek uczucie. Jest ona przechodzącą przez nas miłością Boga do ludzi, spojrzeniem na nich Jego oczami. Miłość nie jest naszym wynalazkiem. Na ile jesteśmy zjednoczeni z Bogiem, na tyle potrafimy kochać naprawdę. Kiedy czynimy użytek z jakiegoś duchowego daru, to powinna się w tym wyrażać miłość Chrystusa do ludzi oraz stworzeń.

4 dzień - Księga proroka Jeremiasza 1, 4-9. 17-19

Święty Paweł uważał dar prorocstwa za najważniejszy w Kościele. Pierwszym krokiem jest wypowiedanie słów Pisma Świętego do zebranych. Osoba głosi słowa Boga z Jego natchnienia i w Jego imieniu. Prorocki charakter tej posługi przejawia się w tym, że słowa są dostosowane do konkretnej sytuacji, to znaczy budują, napominają oraz pocieszają w ramach modlitwy. Ten komu dany jest dar prorocstwa wsłuchuje się wewnątrz w wezwania żywego, wywyższonego Pana i stawia sobie pytanie: „co teraz i tutaj powiedziała by Jezus”. Człowiek oddaje do dyspozycji Pana swoje wyobrażenia, słowa i obrazy, poprzez które On sam przemawia do innych.

5 dzień – Pierwszy List do Koryntian 14, 2-5

Pan Bóg jest większy od tego, co możemy o Nim powiedzieć, dlatego pozostaje niewysłowny. Tajemnicy Boga nie możemy ogarnąć ani wypowiedzieć naszym zwykłym ludzkim językiem. Dar języków to prosta modlitwa dziecka Bożego, gaworzenie dziecka przed Ojcem. Jest to modlitwa prostoty, gdzie wypowiedane dźwięki nie wyrażają konkretnych treści płynących z refleksji intelektualnej, natomiast są wyrazami uczuć miłości, tęsknoty i zaufania. Ta forma modlitwy jest „porwaniem wspólnoty” do uwielbienia Boga. Druga forma modlitwy w językach zbliżona jest do prorocstwa i polega na komunikowaniu konkretnych treści osobie lub wspólnocie w niezrozumiałym języku. Wtedy powinno jej towarzyszyć tłumaczenie. Kto tłumaczy modlitwę w językach, ten próbuje się w nią włączyć i oddać jej treść. Tłumaczenie jest bardziej uzupełnieniem niż przekładem.

6 dzień – Drugi List do Koryntian 8, 1-5.14.

Duch Święty oświeca i wzmacnia naturalne zdolności człowieka tak, aby służyły rozwojowi Kościoła i społeczeństwa. Słowo prorockie zawsze miało charakter krytyczny względem stosunków społecznych. Dowodem prawdziwej relacji z Bogiem jest zniesienie niesprawiedliwości, ucisku i głodu. Nie ma czysto „prywatnej” relacji z Nim. Żyjemy w środowisku społecznym, które nas kształtuje. Ewangelia jest niezależna od jakiegokolwiek kultury i dlatego może przenikać każdą z nich. Jeżeli spotkaliśmy Boga to otrzymaliśmy moc przezwyciężania różnych ideologii prowadzących do niesprawiedliwości i ucisku. Wiąż z Bogiem przynagła do czynnej współodpowiedzialności za urzeczywistnianie rozwoju społecznego i politycznego według Bożego zamysłu.

7 dzień - Ewangelia Świętego Marka 16, 17-18

Uzdrowienia są kontynuacją działania Pana Jezusa i wzmacniają wiarę w Jego żywą obecność. Są one „znakiem” obecności Ducha Świętego w ludziach posiadających ten dar, a przez to jednocześnie są znakiem zapowiadającym przyszłe Boże panowanie. Uzdrawienia wzbudzają gotowość do przyjęcia wiary, a zarazem są wyzwaniem, ponieważ wystawiają na próbę naszą wiarę w uzdrawiającą moc Boga. Jeśli człowiek w głębokim pierwotnym zaufaniu oddaje siebie całkowicie Bogu, to skutki tego sięgają również w jego sferę cielesną.